

Sygn. akt – IX Ka 21/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26. marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Andrzej Walenta

Sędziowie: S.S.O. Barbara Plewińska

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręgowej w Toruniu Mariusza Rosińskiego,

po rozpoznaniu w dniu 26. marca 2015 r.

sprawy **A. A.** – oskarżonego z art. 178a§1 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Brodnicy,

od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 29. października 2014 r., **sygn. akt II K 355/14**,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla punkty I. i II. tego wyroku,
2. uznaje oskarżonego winnym popełnienia zarzuconego mu przestępstwa z art. 178a§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69§1 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,
3. na podstawie art. 72§1 pkt 5 kk nakłada na oskarżonego obowiązek powstrzymania się od nadużywania alkoholu, zaś na podstawie art. 73§1 kk oddaje go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego
4. w punkcie III. tego wyroku podwyższa wymiar orzeczonego tamże środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 4 (czterech) lat;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt: IX Ka 21/15

UZASADNIENIE

A. A. został oskarżony o to, że:

w dniu 8 lipca 2014r. w J. na ul. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiła

w I próbie – 1,09 mg/l, w II próbie – 1,01 mg/l oraz w III próbie – 0,97 mg/l,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk.

Wyrokiem zaocznym z dnia 29 października 2014r. Sąd Rejonowy w Brodnicy w sprawie II K 355/14:

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 178 a § 1 kk i za to, na mocy art. 178 a § 1 kk i art. 33 § 1 kk, wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując za równowartość jednej stawki kwotę 10 zł;

II. na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu, na poczet orzeczonej kary grzywny, okres zatrzymania od dnia 8 lipca 2014r. do dnia 9 lipca 2014r., tj. jeden dzień, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równoważny jest dwóm stawkom dziennym grzywny;

III. na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;

IV. na mocy art. 63 § 2 kk zaliczył, na poczet orzeczonego środka karnego w pkt III wyroku, okres zatrzymania prawa jazdy, poczynając od dnia 8 lipca 2014r.;

V. na mocy art. 49 § 2 kk zasądził od oskarżonego kwotę 300 zł tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł prokurator**, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego.

Prokurator zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu rażąco łagodnej kary grzywny 100 stawek dziennych po 10 zł za stawkę, świadczenia pieniężnego w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, w wyniku czego orzeczona kara jest nieadekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie spełni swych celów w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

W związku z podniesionymi zarzutami, prokurator wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie, poprzez :

1. orzeczenie w punkcie I wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby – w oparciu o przepis art. 69 §1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk;
2. orzeczenie w punkcie III wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat;
3. orzeczenie w punkcie IV wyroku środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 600 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. orzeczenie na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk obowiązku powstrzymania się od nadużywania alkoholu;
5. oddanie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego w okresie próby – na podstawie art. 73 § 1 kk;

6. uchylenie punktu II wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez prokuratora zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, co pozwoliło na stwierdzenie, że A. A. dopuścił się występku z art. 178 a § 1 kk.

Sąd I instancji, w związku z przypisanym A. A. czynem, wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 zł. Jak słusznie wskazał apelujący, kara ta winna być uznana za rażąco łagodną.

Stwierdzić należy, że oskarżony, dopuszczając w dniu 8 lipca 2014r. prowadzenia samochodu osobowego, znajdując się w stanie nietrzeźwości, po raz kolejny popełnił przestępstwo należące do grupy przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Podkreślić wymaga bowiem, że oskarżony był już uprzednio skazany, wyrokiem Sądu Rejonowego w B.z dnia (...), na podstawie przepisu art. 178 a § 2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, albowiem dopuścił się on kierowania rowerem, znajdując się w stanie nietrzeźwości, a także pomimo orzeczenia, wyrokiem Sądu Rejonowego w B.z dnia (...), zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów na okres 2 lat.

Zauważyć trzeba, że oskarżony w dniu 8 lipca 2014r., w miejscowości J., po spożyciu trzech piw, z których każde miało pojemność 0,5 litra, rozpoczął podróż swym samochodem. Oskarżony planował w ten sposób dotrzeć do miejscowości B.. A. A. zamierzonego celu podróży nie osiągnął z uwagi na fakt, że przy ul. (...) w J., uderzył samochodem w drzewo. Nie można, we wskazanym kontekście, pominąć zagrożenia, które oskarżony wywołał swym zachowaniem wobec innych uczestników ruchu, zwłaszcza, gdy zważyć, że czyn oskarżonego miał miejsce w godzinach popołudniowych, latem, czyli w okresie, gdy natężenie ruchu, zarówno samochodowego, jak i pieszego jest stosunkowo duże. W związku z powyższym stwierdzić wypada, że skutki czynu oskarżonego mogły być o wiele bardziej dotkliwe, gdyby nie fakt, że oskarżony, wskutek kolizji, szybko swą podróż zakończył.

W ocenie Sądu Okręgowego, podkreślenia wymaga wysokość stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego w chwili prowadzenia przez niego samochodu. Zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym przez oskarżonego stanowiła w I próbie, dokonanej o godzinie 19.33 – 1,09 mg/l, w II próbie, dokonanej o godz. 20.08 – 1,01 mg/l, w III próbie, dokonanej o godzinie 20.42 – 0,97 mg/l. Wskazane wartości w sposób znaczny przekraczają próg, określony przez ustawodawcę jako stan nietrzeźwości, a wyrażający się wartością 0,25 mg w 1 dm³ wydychanego powietrza.

Sąd odwoławczy podziela pogląd apelującego, zgodnie z którym stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego skutkowało znacznym ograniczeniem jego zdolności psychomotorycznych, a co za tym idzie, zwiększało zagrożenie płynące z prowadzenia przez niego samochodu, przekładając się na ocenę stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie, w jakim Sąd meriti uznał, że okolicznością mającą przemawiać na korzyść oskarżonego, co do wymierzonej wobec niego kary, jest fakt, że podczas zatrzymania go przez funkcjonariuszy Policji był on spokojny i nie utrudniał przeprowadzanych czynności. Stwierdzić należy, że gdyby oskarżony zachowywał się przy zatrzymaniu w sposób odmienny, narażałby się na dodatkową odpowiedzialność karną.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, uznać należy, że kara, wymierzona oskarżonemu przez Sąd Rejonowy, była niewspółmiernie niska i nie uwzględniała, w należyтым zakresie, zarówno stopnia społecznej szkodliwości czynu A. A., jak i winy oskarżonego.

Sąd Okręgowy, mając na względzie powyższe okoliczności, zmienił rozstrzygnięcie Sąd Rejonowego w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary. W ocenie Sądu odwoławczego, karą adekwatną do wagi popełnionego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości jest kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Okres warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary Sąd ustalił na 2 lata.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary, w szczególności zaś koniecznością zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania kary, uznając, że zarówno kara grzywny, jak i kara ograniczenia wolności, byłby w tym zakresie niewystarczające, zwłaszcza w kontekście uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwa podobne.

Sąd odwoławczy, ustalając wymiar zastosowanej kary, uwzględnił nadto okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego – fakt przyznania się do popełnienia zarzucanego czynu oraz wyrażenie przez oskarżonego żalu z powodu jego popełnienia.

Sąd Okręgowy, ustalając, że A. A. dopuścił się przypisanego mu czynu w związku z nadużywaniem alkoholu, zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się w okresie próby od nadużywania alkoholu, ustalając nadto sposób kontroli nad przestrzeganiem orzeczonego obowiązku, poprzez poddanie oskarżonego dozorowi kuratora. Rozstrzygnięcie takie ma na celu kształtowanie prawidłowej postawy i zachowań oskarżonego, a w konsekwencji prowadzić do przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego, zarówno w okresie próby, jak i później.

Sąd II instancji, aprobuując stanowisko apelującego, podwyższył wymiar orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego, w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, ustalając okres stosowania wskazanego środka na 4 lata. W ocenie Sądu taki wymiar owego środka, przy uwzględnieniu, że mógł on zostać zastosowany na okres od roku do 10 lat, jest adekwatny do wagi czynu oskarżonego, a także przy uwzględnieniu uprzedniej karalności oskarżonego i środków reakcji karnej zastosowanych wcześniej wobec A. A..

W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do zwiększenia wymiaru świadczenia pieniężnego zasądzonego od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, którego rozmiar Sąd Rejonowy ustalił na kwotę 300 zł. Wskazana kwota, zdaniem Sądu, winna być uznana za stosowną, zarówno przy uwzględnieniu stanu majątkowego oskarżonego, jak i wysokości uzyskiwanych przez niego dochodów.

Wobec niewystąpienia w rozstrzyganej sprawie okoliczności, które winny skutkować uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonego wyroku z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w pozostałym zakresie.

Na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, Sąd Okręgowy, mając na względzie całokształt rozstrzygnięć zapadłych w postępowaniu, określających obowiązki oskarżonego, a także biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową, w szczególności wysokość uzyskiwanych dochodów, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.